

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 sierpnia 2023 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **M.Ż.**
skazanego z art. 258 § 2 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 7 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 321/22,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2022 r., sygn. akt IV K 50/21,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2022 r. (sygn. akt IV K 50/21) M.Z. został uznany winnym czynów z art. 258 § 1 k.k. i ciągu przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 300 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 7 grudnia 2022 r. (sygn. akt II AKa 321/22) uwzględniając apelację prokuratora, zmienił wyrok Sądu I instancji w

ten sposób, że z podstawy wymiaru kary orzeczenia wyeliminował art. 57 § 2 kk, art. 60 § 2 i 6 pkt 3 kk oraz 33 § 3 kk, uzupełniając ją o art. 65 § 1 kk. a karę pozbawienia wolności podwyższył do lat 3, a na mocy art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„1. *rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na jego treść, a to art. 433 i art. 434 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd II instancji odmiennych ustaleń w zakresie ustaleń Sądu meriti, a to że oskarżony w toku swej działalności nie wpadł w spiralę zadłużenia i by spłacać długi nie musiał kupować kolejne narkotyki, w sytuacji, gdy Oskarżyciel publiczny nie kwestionował stanu faktycznego w tym zakresie (co zauważył także sam Sąd a quem na s. 5 uzasadnienia),*

2. *rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na jego treść, a to art. 57 § 2, i art. 60 § 2 i 6 pkt 3 k.k., poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy istniały do tego podstawy wyartykułowane przez Sąd meriti a samo zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary mieściło się w uznaniu sędziowskim a jednocześnie zastosowanie tych przepisów nie było dowolne.”*

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do Sądu Apelacyjnego w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut nr 1 oparty jest na nie dość dokładnym zrozumieniu uzasadnienia wyroku Sądu II instancji, który wyraźnie wskazał, że zarzut apelacyjny dotyczący

niewspółmierności kary traktuje jako zwrócony przeciwko całości orzeczenia o karze. Pozwalało to Sądowi na odniesienie się zarówno do oceny i ustaleń faktycznych oraz prawidłowości stosowania prawa materialnego. Uzasadnienie kasacji nie podważa procesowej możliwości takiego odczytania apelacji przez Sąd odwoławczy, a z pewnością nie wykazano, że miałyby to stanowić rażące naruszenie prawa procesowego. W zakresie zaś zarzutu nr 2 nie może on być samodzielną podstawą kasacji, o ile nie wykaże się, że doszło do rażąco błędnej wykładni tego przepisu, lub - w przypadku obligatoryjnych elementów danej instytucji prawa materialnego - nie zastosowano jej. Jak wynika z uzasadnienia kasacji skarżący argumentuje, że cechy sprawcy, okoliczności popełnienia przypisanych mu czynów oraz jego postawa już po zakończeniu działalności przestępczej powinny przemawiać na jego korzyść. Naturalnie taka ocena jest możliwa, jednak w żaden sposób nie powoduje, że odmienny pogląd Sądu odwoławczego stanowi rażące naruszenie prawa materialnego. Jest to wciąż sfera dyskrecjonalności sądu w zakresie wymiaru kary. O ile nie wykaże się rażących naruszeń prawa w np. gromadzeniu lub ocenie dowodów na etapie odwoławczym, czy też naruszenia samego standardu kontroli apelacyjnej - nie jest możliwe zakwestionowanie na etapie kasacyjnym kary.

Kasacja nie zawiera przekonywującej, prawidłowo skonstruowanej argumentacji w powyższych aspektach. Dlatego też należało orzec jak w sentencji.

WZ

[ms]